

V TRETJE ...

Med Slovenčev in Titovo cesto teče brezimen-ska ulica, ki je, od Slo-venčeve do tiskarne Mla-dinske knjige asfaltirana, od tam do Titove pa je ostala makadamska. Pri MK napravi ulica oster ovinek v desno in takoj nato v levo. Nekdanjo traso te ulice si je za svojo transportno dejavnost prilastila tiskarna Mladinske knjige, ki sedaj posluje takorekoč na ce-sti, veliko dvorišče na za-hodni strani MK, ki je bilo prvotno predvideno za transportno dejavnost, pa so spremenili v par-kirišče osebnih avtomobilov.

Kako je mogoče široko in ravno cesto tako izna-kaziti in kjo je to odo-bril? Verjetno zaradi te-ga ta del tudi ni bil asfal-tiran do Titove ceste. Ob načrtovanju tako velike-ga objekta kot je tiskar-na, bi morali dobro pro-učiti, kaj vse spada zra-ven; kot posledico teh na-pak so zdaj ves promet prevažili na javno cesto. Ob tem naj omenim, da so hkrati lepo in široko Glavarjevo ulico, ki teče vzporedno z našo ulico proti Titovi cesti, zaprli za ves promet s količki na Titovi cesti.

Promet na naši brez-imni ulici se je zad-nja leta zelo povečal. Stanovaleci stalno živijo v prahu, ob deževnih dneh se komaj prebijajo do Titove ceste, 21. in 22. av-gusta sem natančno evi-dentiral vsa motorna vozi-la po makadamskem delu brezimne ulice. V 12 urah je vozilo v obeh smereh 229 osebnih avto-mobilov, 32 kombijev, 33 tovornjakov (približno

ena četrtna s prikolico), 15 motociklov in en bus, na približno eni tretjini makadamske ceste za ti-skarno MK pa 37 osebnih avtomobilov, 11 kombi-jev, 16 tovornjakov (pri-bližno ena četrtna s pri-kolico) — skupaj je v 12 urah uporabljalo ta ma-kadamski odsek brezimne ulice 373 motornih vozil.

Makadamsko cestišče, dolgo približno 60 me-trov, bi morali takoj as-faltirati. Za to smo že dvakrat prosili. Ulice as-faltirajo celo sredi posav-skega polja. Zdaj prosimo tretjič, da bi tudi mi po-stali enakopravni občani Bežigrada ne samo pri dajstvih, temveč tudi pri delitvi dobrin.

Nekaj časa se je šušlja-lo, da bodo vse stavbe med brezimno ulico in Glavarjevo porušili in za-to cestišče ne asfaltirajo. V sedmih stavbah je 18 stanovanj, tri hiše so še skoraj nove, vse so v ze-lo dobrem stanju in sta-novalci so v njih zado-voljni.

V Ljubljani 15.000 dru-žin čaka na stanovanja, zato bi bilo brezvestno in neodgovorno rušiti take stavbe. Predno bi zares kaj takega storili, bi morali anketirati teh 15.000 družin, če soglaša-jo z rušitvijo teh stavb. Poznam eno takšnih dru-žin: mož, žena in otrok stanujejo v kletni sobi v Šiški in plačujejo meseč-no 50.000 starih dinarjev. Zato ne bi smeli rušiti stavb z dobrimi, zdravi-mi stanovanji vse dollej, dokler ne bodo vse te družine v takšnih stano-vanjih kot jih imamo mi. To naj bi bilo pravilo, ki ga ne bi smeli prekršiti.

TOŠE BERVAR

NOČNI UNIČEVALCI

V krajevni skupnosti Posavje imamo tri otro-

ška igrišča. Namenjena so izključno najmlajšim. Na igriščih so razna igra-la, zvirala, gugalnice itd. Vse bi bilo prav, če bi jih uporabljali le tisti, ki so jim namenjena. Toda zve-čer ali pa ponoči se »igrajo« tudi drugi, sta-rejši mladinci ali pa celo starejši občani. Ti nočni uporabniki igrala uniču-jejo. Lani je krajevna skupnost vse popravila, kar je stalo 33.000 din in še več. Tudi letos so že blizu te številke.

Ali nočni uporabniki ne vedo, da namerno de-lajo škodo, malčke pa prikrivajo za njihovo veselje?

Pisma bralcev pošiljajte na naslov:

»ZBOR OBČANOV«,

61000 Ljubljana, Parmova 43

Kličemo občane na po-moš. Pomagajte nam, da namerne uničevalce igral prijavimo pristojnim or-ganom.

P. V.

PISMO NEPISMENIM

Najprej kratko pojasni-lo za one, ki jim pismo ni namenjeno.

Naš stanovanjski blok je razdeljen na dva tabo-ra, dva bloka: blok pis-menih in blok nepis-me-nih.

Nepismenim pišem to pismo. Svojino delo, bo-ste rekli: kako naj nepi-smeni bere pismo? Vaša pripomba je nadse umes-na. Toda nepismeni, ki so v večini, žive med pis-menimi. Pomešani so

med nami. Morda se bo zgo-dilo, da bo kdo od pi-smenih prebral pismo ne-pismenim? Kanec upanja še tli v meni in zato sem se lotil pisanja.

Spoštovani sosedje, če niste tako kratkega spo-mina kot ste pameti, se gotovo spominjate, kako je izgledal prostor med obema krakoma našega bloka, ko je bil le-ta pred šestimi leti dograjen. Ku-pi gramoz, napol podrti baraka, ostanki cement-nih vrec, lepenke, lesa, sem in tja betonske koc-ke. Vsi smo godrnjali (razen tistih, ki so dobili stanovanje zastoj). Sta-

novanja so bila dovolj draga! In tudi ureditev okolice je bila vračunana v ceno!

Pa je prilhumel buldo-žer in se zaril v kupe gramoz. Kamioni so ga odvažali in navozili zem-lje. Prišli so arhitekt, geodet, vrtnarji, asfalter-ji, električarji. Odmerili so poti in otroško igri-šče. Odmerili, kje bodo cvetne grede, kje svetil-ke, kje drevesa, kje klo-pi in kje košči za odpad-ke. Vse po načrtu.

Jasno! K takemu bloku s tolikimi stanovanji pri-pada tudi park. Drevesa so vzrastle, rože na gre-dah zacvetele, zelenice ozelenele. Na zelenice so delavci postavili table z napisom: »Ne hodi po travi!« Lepo je bilo! Saj se spominjate?

Toda ob tistih tablah smo se razdelili na dva tabora: nekateri so napi-se razumeli, drugi so bu-ljili vanje in nikakor jih niso uspeli prebrati. Jaj, koliko nepismenih je v našem bloku, smo kmalu ugotavljali. Ko so otroci začeli teptati travo, bra-ti po zelenicah žogo in se vozili po njih s kole-si, so mamice in atki neprizadeto opazovali, ka-ko naša »zlata bočoc-nost« uničuje komaj oze-leneli park.

Bilo nas je nekaj v bloku, ki smo hoteli ohraniti zelenice zelene. Nekajkrat sem opozoril mlade nogometaše, da ze-lenica ni nogometno igri-šče. Kaj pa spet lajš? mi je odbrusil najbolj zagrižen uničevalec ze-lenic — Igor.

Ni rečeno, da imajo ne-pismeni starši tudi nepi-smene otroke. Ko so se otroci v šoli naučili raz-ločevati črke, so zbrisali na tablah prvo besedo in table so vabile: hodi po travi! Toda, kdo je kdaj videl na nogometnem igrišču table? Mladi no-gometaši so jih kmalu porovali in zmelali, kdo ve kam.

Srečni starši, ki jim na-pisi na tablah nikakor niso ugajali in še nikoli niso slišali ali brali o varstvu okolja, so blaže-ni opazovali, kako njihovi nadebudneži uničujejo našo skupno lastnino.

Toda naš park se ni spremenil le v nogomet-no igrišče; temveč tudi v smetišče. Da ne bi njho-vi »srčica« izgubljali časa, ko se med huronskim vpijem in zmerjanjem podijo po zelenicah, jim mamice mečejo z oken malice, zavite v plastične vrečke ali papir, ki ga »srčica« potem odmetava-je po tleh.

Skozi okna pa ne frče le malice v vrečkah. Tudi

očetje pomagajo s škali-cami, od vžgalic in ciga-ret, s čiki in še s čim.

Saj niste samo nepi-smeni, tudi gluhi in slepi ste! O varstvu okolja ne pišejo samo časniki, o tem govori tudi radio in televizija. A vi, dragi so-sedje, se ne zganete. Naš park, naša zelenica po-staja rjava goličava De-lavci, ki skrbijo za zelene površine, so že drugič postavili table z napisom: »Ne hodi po travi!«, a tu-di te so šle za prvimi.

Naš blok ni majhen: kakih stošestdeset dvo-sobnih stanovanj in se-demdeset garsonjev. Naj-manj osem hišnih svetov upravlja vsa to skupno lastnino, nekaj sto nepi-smenih jo uničuje.

Cigava lastnina pa prav-zaprav je ta park? Skup-na? Kje pa! Kaj vrtiš svoj umazani jezik, mi boste zabrusili nepismeni.

Kaj ne vidiš, da si je oni sosed pod svojim ok-nom s čičkasto zeleno-rdečo-rumeno ograjo ome-jil svoj del parka? Kaj ne vidiš, da si je sosed na nasprotni strani svoj vrtiček ograjil celo z be-tonskim zidkom?

Nova ekonomska politi-ka? Zemljo tistemu, ki jo obdeluje? Kdo se še spo-zna? Ljudje si delajo svoje gredice. Pulijo gr-movje tam, kjer so ga po-sadili vrtnarji in ga po-sadijo na »svoje« gredi-ce, ki si jih naredijo, kjer-koli se jim zdi.

Država odmirja, pazni-kov ne potrebujemo? In-spektorjev je premalo, sodniki za prekrške so preobremenjeni z delom!

Uničujemo! Okrog naše-ga bloka lahko dela vsak, kar hoče. Jaz bom nasa-dil pod svojim oknom ku-marice. Strašno rad imam kisle kumarice.

Lep pozdrav, sosedje!

TINE TRN

BEŽIGRAD PRED DESETIMI LETI

VODA NA ČRNUČAH

»Na Črnučah je končno pritekla iz pip zdrava pitna voda. Ob dnevu vstaje slo-venskega naroda je bila na Črnučah velika slovesnost ob otvoritvi vodovodnih naprav, ki bodo za 40 let zagotovile dovolj zdrave pitne vode nad 10.000 občanom. Ko je pod-predsednik občinske skupščine Bežigrad Janez Vinkler vključil elektromotorja obeh črpalk, so gostje z zanimanjem opazovali merilne instrumente. Voda je pričela teči v omrežje in rezervoar na Taboru nad Črnučami. V sedanji črpalnici sta montirani dve črpalni, ki lahko dvigata 28 litrov na sekundo, toda za zdaj še ni potrebe, da bi delovali s polno zmogljivostjo. Ta, na videz skromni objekt, pa bo nudil ob upo-števanju 10-odstotne izgube v ceveh, po-trošnikom omrežja na dan kar okroglo 1.900.000 litrov vode.«

3.000 DINARJEV VEČ

»Na posvetovanju, ki so ga sklicali ob-činski komite Zveze komunistov, bežigraj-ska občinska skupščina in občinski sindi-kalni svet, so predstavniki bežigrajskih go-spodarskih organizacij — predsedniki de-lavskih svetov, direktorji in sekretarji

osnovnih organizacij večjih kolektivov — predlagali, naj bi v vseh bežigrajskih go-spodarskih organizacijah povišali mesečne osebnih dohodke svojim delavcem za okrog 3.000 dinarjev. V razpravi o višini povpreč-nega povišanja mesečnih osebnih dohodkov so menili, da je splošno jugoslovansko po-vprečje v višini 1.500 dinarjev za naše raz-mere dokaj preskromno. Ta meja nam lahko služi le za osnovno orientacijo ali startno osnovo, medtem ko naj bi se real-no povečanje osebnih dohodkov gibalo v vi-šini okrog 3.000 dinarjev mesečno, kar še najbolj ustreza najnovejšim podražitvam nekaterih osnovnih živil.«

VSELEJ SKLEPCNI

»Po poročilu občinske skupščine, ki ga zajema material za zadnjo sejo obeh zbo-rov, se je občinski zbor v novem manda-tnem obdobju sestel 17-krat, zbor delovnih skupnosti pa 19-krat.

Udeležba na sejah obeh zborov občinske skupščine se je doslej gibala v zadovoljivi višini v primerjavi z drugimi ljubljanskimi mestnimi občinami, kjer je marsikdaj zaradi nesklepnosti seja morala tudi od-pasti. Udeležba odbornikov se je gibala, iz-raženo v odstotkih, v višini 75,5, opravičeni

izostanki 19,3 in neopravičeni 5,2. Skupaj je razpravljalo 511 odbornikov, medtem ko sploh ni poseglo v razprave samo 13 od-bornikov.

Poprečna udeležba na sejah svetov be-žigrajске občinske skupščine pa je 81 od-stotkov — med najaktivnejše svete sodi brez dvoma svet za družbeni plan in fi-nance, ki se je sestel 17-krat, med najmanj aktivne pa svet za prosveto in kulturo (4 seje), za splošno varstvo in za trgovino (po 5 sej) in svet za industrijo in gradbeništvo za kmetijstvo in gozdarstvo ter za varstvo družine (po 6 sej).

ŠTIPENDIJA — DOBRA INVESTICIJA

»Eden osrednjih problemov, o katerem so razpravljali na konferenci Zveze komu-nistov bežigrajске občine, je bilo vpraša-nje nezadostnega štipendiranja strokovnih kadrov.

Iz ankete, ki je zajela 35 bežigrajskih go-spodarskih organizacij, je razvidno, da le-te potrebujejo nad 1.500 strokovnjakov z visoko, višjo in srednjo izobrazbo. Vse te organizacije pa trenutno štipendirajo le 21 odstotkov vseh teh ljudi, ki jih že danes kar najbolj potrebujemo!

Sredstva, namenjena za kadre, so bila lani v občinskem merilu izkoriščena le v višini 52 odstotkov, kar je vsekakor velika kratkovidnost. Tudi programe za izobraže-vanje in izkoriščanje povečanih sredstev iz skladov za kadre, ima le majhen del delo-vnih organizacij; kar vsekakor negativno vpliva na povečanje števila strokovno uspo-sobljenih delavcev. Toda tudi tistih 48 od-stotkov sredstev iz sklada za štipendiranje, ki jih je lani namenila občina za vzgojo novih strokovnjakov, je po mnenju dele-gatov, kaj šibo jamstvo, da bodo v per-spektivi dobile bežigrajске gospodarske in druge organizacije dovolj šolanih in stro-kovno usposobljenih delavcev. Zakaj šti-pendije v največ primerih miso presegle 12 tisoč dinarjev mesečno. Vsak študent si mora ob tako nizki mesečni pomoči ne-dvomno poiskati še dodatna sredstva oziro-

ma honorarno zaposlitev, ki ga nujno ovi-ra pri normalnem študiju.«

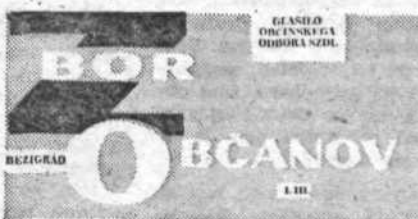
»CEMENT-OPEKA« BO »GRAMEX«

»Trgovsko podjetje z gradbenim materia-lom Cement-opeka je pred kratkim prazno-valo 10-letnico poslovanja. Ob tej priložno-sti so imeli svečano sejo delavskega sveta, kjer so nagradili člane kolektiva, ki so najdlje v podjetju. Sklenili so še, da bodo pričeli graditi nove poslovne prostore, ker dosedanj ne ustrežajo več razširjenemu obsegu poslovanja. Spremenili so tudi ime podjetja: trgovsko podjetje Cement-opeka se bo v bodoče imenovalo Gramex.«

M. ZATLER DRŽAVNI PRVAK

»Dvigalec uteži Mitja Zalter, član Partii-zana Ježica, je na letošnjem državnem prvenstvu za mladince osvojil prvo mesto v perolahki kategoriji. Vrsti priznanj, ki jih je nabral zadnji dve leti, je tako pri-družil še zlato odličje z državnega prven-stva. Mitja Zalter je bil že dvakrat republi-ški mladinski prvak, na lanskem držav-nem prvenstvu pa je bil drugi.

Občinska zveza za telesno kulturo je pripravila majhno svečanost, kjer je pred-sednik Silvo Čebulj čestital novemu držav-nemu prvaku in mu izročil darilo občin-ske zveze za telesno kulturo.«

AVGUST 1964.